





# INTIA

## - minun ja lasteni

Valokuvaaja Magi Viljanen vietti  
tyttäriensä kanssa vuoden näiden  
synnyinmaassa.

Teksti ja kuvat Magi Viljanen



**Valokuvaaja Magi Viljanen vietti vuoden tyttäriensä kanssa näiden syntymämaassa Intiassa.**

» **I**stun vanhan tamarindipuun varjossa. Katselen palmupuita, jotka kohoavat korkealle yli rakennuksen. Ne istutettiin, kun tulimme tänne ensimmäistä kertaa. Silloin olimme Joukon kanssa nuoria, juuri naimisiin menneitä ja matkalla maailman ympäri. Emme tienneet kuinka tärkeäksi osaksi elämäämme Intia muodostuisi. Nyt meillä on kaksi tytärtä Intiasta. Tämä on toinen kotimaamme, ja rakastan jokaista hetkeä täällä kaikesta hulluudesta huolimatta.

Juuri nyt Laxmi ja Devi juoksevat kujaa pitkin Lalja-koiran pentujen perässä. He antoivat niille aamulla nimet: Lemppu, Pullero, Tapla ja Tuska. Huomaan hymyileväni, kun kat-

son kuinka vapautuneita ja onnellisia tyttäreni ovat. Eilen tullessamme Devi sanoi: – Aivan kuin tultais kotiin joka on ollut unohduksissa.

**Päivän kuumin** hetki on jo ohi, vasta nyt onnistuimme rauhoittumaan. Minä kaivoin päiväkirjani esille ja tytöt

tekevät läksyjä. Aamu meni puumajaa siivotessa. Muutimme sinne nukkumaan, sillä siellä ilma on raikasta ja lehvistön lävitse siivilöityvä valo herättää meidät aamuisin lempeästi.

Muistan, kuinka kerran jäimme sinne jumiin, kun apinaparvi tuli syömään tamarindeja. Kyyhötimme ma-



**Joka päivä pyrittiin tekemään muutama tunti läksyjä. Loppumatkasta molemmat tytöt puhuivat sujuvasti englantia ja monta sanaa hindiä, gujaratia ja kutchia.**



”Pienten lasten ja aikuistuneiden lasten juurimatkat ovat mainio asia. Pienet lapset suhtautuvat luontevasti ympäristöön missä ovat ja he todella saattavat saada eväitä elämäänsä omasta alkuperäisestä kotimaastaan, myös luontevuuden elää siellä aikuisempänä”

jassa ja katsoimme kuinka ikkunan takana oleva apina irvisteli ja heitti tamarindin kuoria meitä kohti.

Laxmi tekee jo kolmatta tehtäväkirjaa. Hän on nokkela ja nopea, mutta ei suostu kirjoittamaan sanoja vasemmalta oikealle. Hänestä se on aivan sama miten päin ne kirjoit-

taa. G-kirjainkin on kuulemma ihan selvä G vaikka se olisi peilikuvana. – Kyllähän se on G, sähän just sanoit, että G on väärinpäin, – mitä välii! Onneksi Devi käy nettikoulua. Etäkoulu Kulkurista tulee läksyt ja opettajien viestit ovat kannustavia. He ovat selvästi oikeita opettajia, toisin kuin minä. Sorrun

päivittäin uhkailuihin ”ette saa yhtään uutta intia-asua, ellei tehtävät ole siististi tehty” tai ”ei toivoakaan päästä kamelisafarille, jollei koulua oteta tosissaan”.

– Et sä ole mikään oikea opettaja! Sitäpaitsi mä olen siinä iässä, että mun kuuluukin kiukutella, Devi huusi yhtenä päivänä.

>>



Kaoksen ja hulinan keskellä Devi sanoi rauhan olevan parasta Intiassa. Meditaatiossa mieli tyyntyi oltiin sitten maharajan palatsin huipulla tai ruuhkaisen junan käytävillä.

## ”Matka syntymämaahan ei ole lapsen velvollisuus, vaikka ajatus matkasta innostaisi aikuista kuinka”

>> **Tulimme käymään** Ludiassa, sadunhoitoisessa aavikkokylässä, jota olen kuvannut yli kaksikymmentä vuotta. Bherma, kyläperheeni äiti, siunasi meidät koskettamalla päälakeamme. Minun oli siunattava kaikkien kyläsisarteni lapset. Unohdin aina jonkun, heitä oli liian monta, ja vuodessa he olivat kasvaneet niin paljon, etten aina tunnistanut kaikkia.

Ensimmäisenä päiviteltiin sitä, kuinka lapset ovat kasvaneet. Sama rituaali toistuu kaikkialla maailmassa, kun tavataan pitkstä ajasta. Pajista oli tullut nuori neiti.

Muistan, kuinka hän syntyi. Kaikki kävi nopeasti, en muista lämmittäkö kukaan edes kuumaa vettä, vauva käärittiin kapaloihin jotka oli tehty ylijääneistä kankaan rievuista.

Devi on leikkinyt pienestä lähtien Pajin kanssa. Ensinnäkin he rakensivat hiekkakakkuja, sitten keinuivat, laittoivat amal-öljyä hiuksiin, ja nyt Paji antoi kyläläisensä Deville ja yhdessä he koristautuivat kauniiksi neideiksi.

– Paji on kasvanut aivan kuten minä, hän ei näytä enää lapselta, niin kuin kaverit Suomessa, Devi totesi.

Nautin tämän kylän antamasta vapaudesta. Täällä aikuiset katsovat kaikkien lasten perään. Voin istua keittiössä naisten kanssa. Tiedän, että tytöt ovat turvassa. Juoksevat majasta toiseen, retuuttavat kilipukkeja tai käyvät temppelillä hakemassa siunattuja sokerin palasia.

**Devin ja Laxmin** kaverit Max ja Jakob vanhempineen olivat käymässä. Viikko meni nopeasti. Devia oli jännittänyt, ovatko pojat muuttuneet. Tyttöistä aika Intiassa tuntuu pitkältä. Välillä he ovat huolissaan kestääkö ystävyys näin pitkää eroa.

Säntäsimme paikasta toiseen. Matkustimme junalla, vietimme aikaa meren rannalla ja söimme illallista mitä ihmeellisimmissä paikoissa. Sellaisissa, missä tarjoilija toisensa jälkeen kantoi herkkuja eteemme samalla, kun muusikot paukuttivat table-

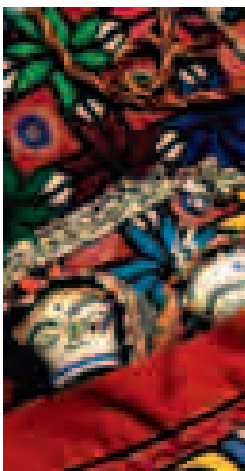
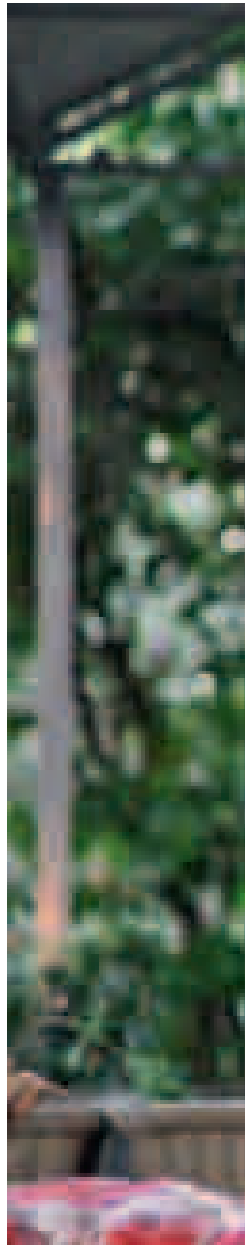
rumpuja luoden satumaisen tunnelman ympärillemme.

Kävimme myös paikoissa, jossa rotat juoksivat pöytämme alla ja ruokailuvälilinet oli pyyhittävä desifiointiaineella ennenkuin ne uskalsi laittaa suuhun. En lakkaa hämmästelemästä lasten kykyä sopeutua. Me aikuiset tuskastumme, kun asiat eivät mene niin kuin olemme ajatelleet, lapsille kaikki on yhtä suurta seikkailua.

Minua kauhistutti junan avonainen ovi, mutta Devistä oli hauska istua tuulessa ja katsella kuinka kameilit vaelsivat aavikolla.

**Kävimme eilen** riksakuljettajamme luona illallisella. He asuvat kaupungin vanhassa osassa suuren moskejan vieressä. Perheellä oli yhden huoneen asunto, mutta koko kortteli tuntui olevan osa heidän kotiaan. Joka puolella asui sukulaisia, ja ovet oli avoinna kaikkialla.

Pienet huivipäiset tytöt pyysivät Laxmia ulos leikkimään. Sillä aikaa >>





Molemmilla tytöillä oli omat lempikoiranpennut. Niitä hoivattiin, pestiin ja niille opetettiin, että kek-sin saa jos osaa istua jalat näätisti eteenpäin.



Kylän lasten lelut olivat kaikki itse tehtyjä. Nuket olivat pieniä ja kaikilla niillä oli erilainen ilme. Iltaisin ne laitettiin nukkumaan kahden kirjailun peiton väliin, aivan kuten ihmisetkin.



Laxmin 7-vuotissyntymäpäiviä vietettiin puumajassa. Hämmästyks oli suuri kun paketteja löytyi peiton alta, Laxmi kun oli unohtanut oman merkkipäivänsä.





**Tytöt saivat seurata kuinka eläimet syntyivät, elivät ja myös sen kuinka jotkut eläimistä kuolivat. Kun yksi koiranpennuista kuoli, Devi sanoi: "Tuskalla oli lyhyt ja vaikea elämä, mutta sillä oli sentään nimi ja sitä rakastettiin".**

» me Devin kanssa katselimme valokuvia, sovitimme burkaa yllemme ja meidän kätemme koristeltiin hennatatuoinneilla.

Kotimatalla Laxmi kertoi, kuinka hän oli seikkaillut tyttöjen kanssa sokkeloisilla kujilla, kivunnut kapeita rappusia jonkun kotiin, missä he olivat meikanneet ja jutelleet koruista.

Tänään Devi on kannatellut dupatta-huiviaan muslimien tyyliin. Hän sanoo sen olevan käytännöllinen ja mukavan tuntuinen. Illalla hän aikoo lähettää facessa viestin Ilhanille, somalialaiselle koulukaverilleen.

Laxmi on kysellyt tänään uskontoista:

– Onko se Muhamed jumala?

– Allah on muslimien jumala, Muhamed oli messias, vähän niinkuin Jeesus.

– Oliko ne veljeksiä?

– Hauska ajatus, ehkä niinkin voi ajatella. Tosin Muhamed eli 600 vuotta myöhemmin.

– Onko Kalikin niiden kaveri?

– Kalin kanssa kukaan ei ole kaveri, se on niin hurja jumalahahmo.

– Onko se paha?

– Pelottava se ainakin on, mutta ei

ehkä paha, sen sanotaan voittaneen paholaisen.

– Vau, mut sehän on makeeta!!

**Skypetimme eilen Joukoa.** Hän laskee ikävissään päiviä. Meilläkin on ikävä, mutta ei ehkä samalla tavalla. Täällä elämä on hetkessä kiinni. Emme muistele kaiholla sitä, mitä eilen tapahtui, emmekä yritä kiirehtiä huomiseen, vaikka tiedossa olisi-kin jotakin kivaa. Riittää että olemme tässä ja nyt.

Aamulla kysyin tytöiltä, mikä heidän mielestään on erilaista Suomes-

”Ajattelen, että lasten kotimaan pitäisi olla alusta lähtien ja jatkuvasti osa perheen arkista elämää”

# Kolumni

Maailma sylissä



Kirsi Päivi Pellonen

## Muutosvoimia

■ Hyppään Itä-Helsingissä aamubussiin. Poikaporukka on valloittanut takapenkin, ja sieltä kuuluu äänekkästä naurua ja suunsoittoa. Välillä meteli yltyy korvia huumaavaksi. Nuoruus on voimaa, vimmaa ja epävarmuutta. Se on iloa, surua ja unelmia.

Kuljettaja vääntää radion lujemmalle: ”Hävitetään lepakot ja muutkin parasiitit, eduskuntatalon eessä roihuu makasiinit, halleluijahehi, huutaa nollatoleranssi, juhlii vartiointi-liikkeitä ja FBS”, laulaa Paleface ja jatkaa: ”Yhteiskunnan yllä leijuu taantumuksen viiri, turvakameroilla luodaan pelon ilmapiiri, hurahuhhahhei, holhoava esivalta, putkaan tarranliimaajat ja talonvaltaajat”.

Maailman nuorilla menee huonosti. Noin 300 miljoonaa alle 20-vuotiaita elää suuressa köyhyydessä. Yli sata miljoonaa nuorta ei käy koulua, ja yli 75 miljoonaa on työttömänä.

Kun suomalainen teinipoika rassaa mopoaan ja valmistautuu jalkapallotreeneihin, Kongossa ja Malissa kapinalliset värväävät nuoria poikia lapsisotilaiksi. Israelilaiset sotilaat ovat toistuvasti syllistyneet Gazan alueella

lapsien käyttöön ihmiskilpinä, samalla kun palestiinalaiset joukot ovat rekrytoineet alaikäisiä sotilaiksi.

Kun suomalainen teinityttö haaveilee vespasta ja pohtii, mitä panisi päälle kouluun, moni muu nuori tyttö pohtii, miten selviää raskaudesta ja synnytyksestä. Nuorten tyttöjen kuolema maailmalla liittyy useimmiten raskauteen tai synnytykseen. Seksuaalisen väkivallan uhreista jopa 60 prosenttia on alle 16-vuotiaita tyttöjä. Yli kolme miljoonaa tyttöä altistuu vuosittain sukuelinten silpomiselle.

Nuoria on nyt enemmän kuin koskaan. He ovat maailman muutosvoima. Se, mihin suuntaan he vievät maailmaa, riippuu paljon siitä, miten heitä on kohdeltu lapsina ja nuorina. Viha synnyttää vihaa, rakkaus ruokkii rakkautta.

Lähes joka kuudes maapallon asukas on alle 20-vuotias. Heitä on kaikkiaan 1,2 miljardia. ”Meidän käsistämme lapset ottavat maan ja istuttavat siihen kuolemattomia puita”, kirjoittaa turkkilainen runoilija Nazim Hikmet.

### *Jaana-Mirjam Mustavuori*

Kirjoittaja on koulutukseltaan oikeustieteen kandidaatti, nykyisin vapaa kirjoittaja ja kouluttaja. Hän on aiemmin työskennellyt lähes 20 vuoden ajan ihmisoikeus-, kehitys- ja ympäristöjärjestöissä.

sa ja Intiassa. Laxmi vastasi:

– Täällä ei saa maksalaatikkoa.

Devi mietti hetken ja alkoi sitten pohtia:

– Täällä on vapaampaa. Mä tarkoitan sillä tavalla vapaampaa, että kaikki vaan voi olla eikä kukaan ihmettele.

Niin kuin se nainen kadulla, joka veisti kivistä onnennorsuja ja jolla oli kasvot romahtaneet. Ei kukaan ajatellut siitä mitään. Se vaan hymyili onnellisesti, ja jollakin tavalla se oli valtavan kaunis. 🍀